

adwokat ANNA KLEIN
KANCELARIA ADWOKACKA
ul. 11 Listopada 25, 55-200 Oława
tel. 3034119, tel. dom.

Oława, 13.02.2012 r.

adres do korespondencji:
Urząd Pocztowy, Oława 1
skrytka pocztowa nr 14

Trybunał Konstytucyjny
Warszawa

Skarżący: W   M

zastępowana przez pełnomocnika
adw. Annę Klein

SKARGA KONSTYTUCYJNA

W imieniu skarżącej, przedkładając pełnomocnictwo w załączeniu [1], wnoszę skargę konstytucyjną w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy z dnia 17.11.1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (KPC), konkretnie zaskarżając normę prawną zbudowaną na przepisach:

— art. 357 § 2 zd. 2 w zw. z art. 766 KPC w zw. z art. 13 § 2 KPC w zakresie w jakim obowiązek sporządzenia przez sąd uzasadnienia postanowienia wydanego na posiedzeniu niejawnym a oddalającego skargę na czynność komornika sądowego - warunkowany jest tym czy stronie przysługuje środek zaskarżenia - jako niezgodny z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 oraz Preambułą Konstytucji w zakresie zapewnienia rzetelnego działania instytucji publicznych do których należą sądy w sprawach praw obywateli i 31 ust. 3 Konstytucji,

na podstawie którego ostatecznie - w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – Sąd Okręgowy w W   postanowieniem z dnia   .09.2011 r.   [2] oddalił zażalenie skarżącej na postanowienie Sądu Rejonowego   W   z dnia   .05.2011 r.   oddalające wniosek skarżącej o sporządzenie uzasadnienia do postanowienia Sądu Rejonowego   W   z dnia   .03.2011 r. oddalającego skargę na czynność komornika sądowego.

Ww. orzeczenie Sądu Okręgowego w W (doręczone skarżącej 14.11.2011) jest prawomocne i niezaskarżalne, wyczerpuje drogę prawną w przedmiocie wniosku o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i odnosi się do elementu konstytucyjnego prawa do sądu jakim jest jawność i sprawiedliwość proceduralna.

Skarżąca wniosła do Sądu Rejonowego W skargę na czynność komornika. Skarga ta została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym i oddalona. Orzeczenie Sądu zostało doręczone skarżącej z urzędu, ale pozbawione jest całkowicie uzasadnienia prawnego i uzasadnienia faktycznego. Sąd zwolniony jest z obowiązku merytorycznego uzasadnienia orzeczenia w jakiegokolwiek formie.

Zgodnie z zaskarżonym art. 357 § 2 zd. 2 w zw. z art. 13 § 2 KPC rozumianym *a contrario*, znajdującym zastosowanie w czynnościach sądu w postępowaniu egzekucyjnym, jeżeli postanowienie sądu jest niezaskarżalne, to wówczas sąd nie sporządza uzasadnienia orzeczenia.

Postanowienia wydanego na posiedzeniu niejawnym nie należy uzasadniać (w sposób chociażby wewnętrznie jawny dla stron), ponieważ obowiązek uzasadnienia został ograniczony wyłącznie do postanowień w stosunku, do których stronie przysługuje środek zaskarżenia (tak to kształtuje art. 357 § 2 KPC). Postanowienie zaś wydane w sprawie skarżącej do tej kategorii postanowień zaskarżalnych nie należy. Skarżąca została pozbawiona uzasadnienia rozstrzygnięcia i poznania jego motywów jako konstytucyjnego elementu sprawiedliwości proceduralnej prawa do sądu. W takiej sytuacji nie można wykluczyć, że podejmowane przez sąd rozstrzygnięcie jest przypadkowe lub arbitralne, co może rzutować w konsekwencji na materialną treść prawa do sądu (element sprawiedliwości materialnej). Nieprofesjonalizm lub nieprawidłowe działanie Sądu może być w tym przypadku ukryte pod płaszczem milczenia.

Odstępstwo od obowiązku uzasadnienia rozstrzygnięcia jest także:

a) działaniem sprzecznym z obowiązkiem zapewnienia rzetelności w działaniu instytucji publicznych, do kategorii której należą sądy, a obowiązek tak wynika z treści Preambuły („a działaniu instytucji publicznych zapewnić rzetelność”). Zatem prawo do sądu ma cechować rzetelność, a przykład sprawy skarżącej ilustruje brak rzetelności;

b) nieproporcjonalnym ograniczeniem prawa do sądu, które obejmuje swą treścią prawo poznania motywów rozstrzygnięcia, w klasycznym ujęciu uzasadnienia prawnego i uzasadnienia faktycznego podjętego rozstrzygnięcia. Żadna z konstytucyjnych przesłanek określonych w art. 31 ust. 3 Konstytucji takiego ograniczenia obowiązku wprowadzonego przez ustawodawcę nie usprawiedliwia. Przeciwnie, argumentacja prawna i faktyczna Sądu w demokratycznym państwie prawa powinna być stronom wyjawiona.

Skoro niekonstytucyjna była nietransparentność rozstrzygnięć Sądu Najwyższego w przedmiocie odmowy przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej jako instytucji wykraczającej ponad konstytucyjnie gwarantowany standard, to tym bardziej niekonstytucyjna jest zupełna nietransparentność postanowienia oddalającego skargę na czynność komornika, skoro rzecz dotyczy w tym przypadku zwyczajnej kontroli sądowej sprawowanej nad czynnościami komornika. Warunkowanie obowiązku uzasadnienia postanowienia tym, aby postanowienie to było zaskarżalne w dalszym toku postępowania jest warunkiem naruszającym art. 31 ust. 3 w zw. z art. 45 Konstytucji, gdyż nie ma konstytucyjnego usprawiedliwienia dla takiej dyspensy poczynionej przez ustawodawcę na rzecz władzy sądowniczej.

W zał.:

_____

- [1] pełnomocnictwo
- [2] postanowienie SO z .09.2011
- [3] postanowienie SR z .05.2011

PEŁNOMOCNIK

